

за надання завідомо неправдивих свідчень під час досудового розслідування, хоча ця пропозиція останньою прийнята не була [2]. Слід звернути увагу на ту обставину, що майже у всіх випадках засудження особи за ст. 386 суди посилаються на те, що винний мав на меті перешкодити всебічному, повному і об'єктивному досудовому розслідуванню. Саме таке мотивування і призводить до визнання схвалення до відмови або до давання завідомо неправдивих показань закінченим злочином і тоді, коли відповідна пропозиція була відхилена адресатом підкупу. Проте, у диспозиції ст. 386 КК мова йде не про перешкодження досудовому розслідуванню, а про перешкодження з'явленню свідка, потерпілого, експерта до суду чи інших органів, у зв'язку з чим подібна аргументація не може бути визнана обґрунтованою.

Невдале підбурювання до давання завідомо неправдивих показань чи висновку утворює готування до введення суду в оману, що вчиняється з корисливих мотивів і повинно кваліфікуватися за ч. 1 ст. 14 та ч. 2 ст. 384 КК. Готування до відмови від давання показань або висновку не є кримінально-караним, оскільки діяння, передбачене ч. 1 ст. 385 КК є злочином невеликої тяжкості (ч. 2 ст. 14 КК).

Список використаної літератури:

1. Вирок Скадовського районного суду Херсонської області у кримінальному провадженні № 663/3466/13-к від 1 квітня 2014 р. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/37963924>
2. Вирок Первомайського міського суду Луганської області у кримінальному провадженні № 421/3065/13-к від 20 грудня 2013 р. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/37442955>

Ключові слова: підкуп, злочин, спосіб підбурювання, вплив.

Ключевые слова: подкуп, преступление, способ подстрекательства, воздействие.

Key words: bribery, crime, method of incitement, influence.

ВІРТ АНАСТАСІЯ ОЛЕКСАНДРІВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри кримінального права

ПРАВО ЛЮДИНИ НА АДЕКВАТНІ УМОВИ ЖИТТЯ У НАВКОЛИШНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ ЯК ОБ'ЄКТ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ

У 1972 році ООН організувала в Стокгольмі першу міжнародну конференцію, присвячену проблематиці взаємозв'язку навколишнього середовища та прав людини. Стокгольмська Декларація стверджує, що людина має фундаментальне право на свободу, рівність і адекватні умови життя, у якісному навколишньому середовищі, яке дозволяє

достойно і благополучно жити, та також вона несе відповідальність за захист і вдосконалення навколишнього середовища для майбутнього покоління [1] Принцип 1 Стокгольмської декларації розглядає поняття, які мають очевидний зв'язок з громадянськими та політичними (свобода, рівність, гідність), а також економічними, соціальними та культурними правами (адекватні умови життя і благополуччя).

Звідси адекватні умови життя репрезентуються через систему захисту основних прав і свобод у тому числі й у сфері захисту довкілля кримінально-правовими заходами. Нелегальна торгівля дикою природою, посягання на сталий та безпечний розвиток соціальних відносин у сфері довкілля відноситься до злочинів, пов'язаних правом людини на сталий розвиток, з експлуатацією природних ресурсів, продуктами дикої природи або їх похідними, як флорою, так і фауною, у всьому світі. Міжнародна поінформованість та занепокоєння з приводу злочинів, пов'язаних з безпечним довкіллям, експлуатацією природних ресурсів, торгівлею дикою природою потребує все більшої увазі. Однак незаконна експлуатація природних ресурсів є набагато складнішою, включаючи безліч видів і різноманітні ринки.

Це загрожує вразливому біорізноманіттю сталого розвитку довкілля.

Через транснаціональну природу організованих злочинних мереж, що займаються посяганнями на довкілля, ускладняється їх виявлення, якщо не проводяться скоординовані транскордонні розслідування з метою притягнення до відповідальності членів більш високого рівня та трейдерів нижчого рівня.

Транснаціональна злочинність проти безпеки довкілля є великим бізнесом і продовжуватиме зростати доти, доки не буде поставленою під сумнів дилемма високого прибутку та низького ризику. Країни в усьому світі повинні працювати, щоб зменшити легкість і прибутковість торгівлі природними ресурсами поза встановлені квоти. Зрештою, це вимагає широкого та цілісного підходу. Глобальна незаконна промисловість у сфері довкілля – це не лише одна мережа, одна країна або навіть один злочин. Саме з цією метою було започатковано запобігання злочинності через концепт охорони фундаментальних прав та свобод громадян, пов'язаних із правом на сталий та безпечний розвиток людини у безпечному довкіллі.

Програма навколишнього середовища ООН розглядає регіональні та міжнародні зобов'язання та механізми, спрямовані на боротьбу зі злочинністю проти довкілля, керуючись визнаними правами людини, захист яких потребує субрегіональних, регіональних та міжнародних зобов'язань, спрямованих на протидію незаконному обігу злочинів в сфері довкілля та дикої природи, та рекомендовано відповідні зміни до внутрішньої правової бази. Таке становище, на думку багатьох експертів, є показником того, що потенціал більшості країн Світу для вирішення юридичних проблем боротьби з злочинністю у сфері захисту безпечного та сталого довкілля має бути посилений. Звідси, наприклад, вимагається посилення відповідальності за злочини, пов'язані з довкіллям, встановивши середній термін ув'язнення до 5 років [2].

Підвищення покарання за злочини, пов'язані з довкіллям, щоб уникнути серйозних розбіжностей між сусідніми країнами та сприяти більш скоординованому підходу до подолання цих злочинів, є ключовим напрямком правової реформи для різних країн.

Отже завданням кримінальної політики України у цьому напрямку стає формування адекватних заборон, гармонічно поєднуючих характеристики різних правових родин та уніфікацію складів злочинів, та, за можливості, – покарань з метою адекватної відповіді на кримінальні виклики проти прав людини на безпечне та стале довкілля.

Список використаної літератури:

1. Declaration on the Human Environment. URL: <http://www.un-documents.net/aconf48-14r1.pdf>
2. Recognising the Threat of Environmental Crime. URL: <https://www.unenvironment.org/news-and-stories/story/environmental-crime>

Ключові слова: злочини проти довкілля, права людини, злочинність проти природних ресурсів, охорона права на сталий розвиток.

Ключевые слова: преступления против окружающей среды, права человека, преступность против природных ресурсов, охрана права на устойчивое развитие.

Key words: crimes against the environment, human rights, crime against natural resources, protection of the right to sustainable development.

ІСРАЄЛЯН АЛІК ОЛЕКСАНДРОВИЧ

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри кримінального права

ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ПРИМИРЕННЯ НЕПОВНОЛІТНІМИ ПОТЕРПІЛИМИ У КОНТЕКСТІ СТ. 46 КК УКРАЇНИ

Невідворотність кримінальної відповідальності є одним з важливих принципів кримінального права. Поряд з цим, сучасна кримінально правова політика України орієнтована в першу чергу на досягнення цілей кримінального права найменш репресивними заходами. Саме тому, в КК України передбачено звільнення особи від кримінальної відповідальності.

Інститут звільнення від кримінальної відповідальності викликає особливий інтерес серед науковців. Особливо це стосується звільнення від кримінальної відповідальності у зв'язку з примиренням винного з потерпілим, що пояснюється розширенням диспозитивних засад в кримінальному праві. Поряд з цим, ряд питань і досі залишаються малодослідженими, серед них питання, чи можуть з точки зору засто-